

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Qua ratione aspirationum exercitio assuescere atque illo uti debeamus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

*ut in via
perfectio-
nis conti-
nemur.*

Dei conservemur : Verùm etiam, & quidem multò ampliùs, ut in ea progrediamur, atque in Dei amore incrementa sumamus. Eapropter quàm fieri potest frequentissimè excitare nosiplos debemus ad sanctos quosdam eliciendos affectus, ac præcipuè ad repetendos, & quasi ruminandos illos, quos in oratione matutina degustavimus, aut quibus aliquatenus commoti fuimus, uti mox dicemus.

*Perfectio
& con-
summatio
in exerci-
tio aspira-
tionis.*

Illis, qui in oratione ac Dei amore jam tum multum profecêre, hocce exercitium fermè transit in naturam. Adeoque inadvertenter quasi cor eorum, fornacis instar ardentis, nunquam cœlum versus ferventissimas aspirationes, quasi totidem scintillas, non emittit, proindeque quidquid agant atque ubivis existant, sive intra sive extra Monasterium, diu noctuve, soli an in societate, in actione aut quiete semper in continuo sunt cogitatu sensuque de Deo. Illi loquuntur, plurimaque ardentia versus ipsum desideria destinant; non secus atque avarus; qui suorum amore thesaurorum impotenter accensus non potest, quin de illis continuò cogitet, corque suum in ipsis defixum habeat. Istis eapropter nullam præscribimus regulam aut industriam, quia illi ex se ipsis multò meliùs, multòque ampliùs faciunt, quam Regulæ quævis illis præscribere possent.

*Qua ratione aspirationum exercitio assue-
scere atq; illo uti debea-
mus.*

*Aspiratio
continua
constituit*

HAc in continua actualique conversatione affectiva cum Deo præcipuè consistit spiri-
ritus

ritus sacri Ordinis nostri, juxta illa nostræ sa-
cræ Regulæ verba: *Die ac nocte in Lege Do-*
mini meditantes. Vox enim *meditari* non
innuit, quasi semper considerandis ac pene-
trandis rebus divinis esse debeamus intenti;
hoc enim humani animi atque intellectus infir-
mitati impossibile est, sed per *meditari* intelli-
gere debemus affectionem cordis ac volunta-
tis ardorem, quæ non solum amando nun-
quam lassatur, sicut intellectus speculando fa-
tigatur, quin potius è contrario, quò amat
amplius, eo plus allecationis, voluptatis ac vi-
goris persentiscit ad magis magisque aman-
dum.

Qua in re profectò sacræ nostræ Religionis
spiritus longè sublimissimus est, quem proinde
Fratres nostri permagni facere debent, quia
optima hæc hæreditas est, quæ in mundo ob-
venire cui possit, vocatos videlicet esse nos ad
eum statum, in quo profitemur exercitium il-
lud, quod eximia est vitæ, quam Beati in cælis
ducunt, imitatio. Sicut enim Beatorum in
cælo vita sita est in continua Dei visione, in-
tensissimo amore ac laude, ita vita Religiosi
Carmelitæ in eo esse debet, ut semper & in
omnibus Deum intueatur, & cor habeat in
ipsum elevatum. Et quò noster in Deum amor
præsentior, verior atque indefinentior fuerit,
eò erit amor Beatorum similior.

Verum quidem est, hoc rectè requiri non
posse à Novitiis, optandum tamen esset, ut
illuc peringere connterentur, practicando
exercitia spiritualia præsentia Dei, quæ sequen-
tibus capitibus illis suggeremus: quorum,
veluti

principa-
lem spiri-
tum nostræ
Ordinis.

Quo No-
vitii spe-
ctare de-
beant in
hoc exer-
citio aspi-
rationum.

veluti totidem graduum, beneficio & operâ, indubiè ad supremum eximiumque unionis intimæ atque amorosæ cum Deo pertingent fastigium. Et verò nunquid æquum est, saltem nos aspirare ad tantum amorem concipiendum erga Deum, quanto plures mundani feruntur in mortales creaturas, de quibus non possunt non diu noctuque cogitare? Et si quos etiam reperire est aliquando, qui ob amoris violentiam tabescunt, adeoque languescunt, ut etiam pro eo quod amant, mori desiderant; nos amore vulgari & mediocri in Deum nostrum contenti esse debemus? Præcipuè cum miseri illi atque insensati post mortem à creaturis, quas amant, sperare omnino nihil habeant, nos verò à divina bonitate expectemus felicitatem, lætitiâ & gloriam sempiternam. Atque ut paucis expediamus, quandoquidem videmus mundanos continuo vacare invocandis Diis suis, hoc est singulis pene momentis elicere desideria rerum caducarum, quas ferè usque ad idololatricam depereunt adorationem, uti divitiarum, honorum, voluptatum ac similibus; cur nos incessanter non invocemus Deum verum, quem adorare debemus in spiritu & veritate? Cur ad suæ Majestatis divinæ thronum ferventia vota, ardentiaque desideria ipsum continuo ac vigoroso amore prosequendi frequenter non emittamus? Non puderet nos minori in ipsum ardore ferri, quam homines hujus sæculi ferantur in commenticias hujus mundi divinitates? Quod si in veteri Lege mandavit, ut in Altari nunquam non esset ignis, quem Sacerdos studiosè

die
id
rial
ret
dis
nos
ject
ratio
strit
que
per
nun
C
mer
dent
bus
exig
cenc
re ce
gens
defic
tion
brev
ad a
nion

E
mag
inqu
bene

diosè foveret, adjectis quovis manè lignis, id profectò non fecit, quod de igne materiali ei cura esset, sed potiùs ut nobis insinua-
ret, cupere se, ut sancti amoris sui ignis in cor-
dis nostri Altari continuò ardeat, illumque
nos quovis manè, orationis beneficio, ad-
jecto nutrimento alamus, atque etiam aspi-
rationum afflatu identidem impediamus ne re-
stringuatur. *Ignis semper ardebit in Altari, quem nutrit Sacerdos, subjiciens ligna manè per singulos dies. Ignis est iste perpetuus, qui nunquam deficiet in Altari.*

Levit. 6.
12.

Quòd si igitur Novitii nondum sint è nu-
mero illarum fornacum ardentium, quæ ar-
dentis amoris flammis vivacibus ac ferventi-
bus aspirationibus indefinenter ejaculantur,
exiguam saltem in corde suo igniculum ac-
cendere sensimque amplificare atque adauge-
re conabuntur. Præsertim contendunt, ut in-
gens concipiant desiderium Dei, quod quidem
desiderium ferventer ac frequenter Deo, ora-
tionum jaculatoriarum operâ, expositum ipsos
brevi tempore, ac viâ multum compendiosâ
ad affectivam & continuam cum ipso Deo u-
nionem, qua de loquimur, perducet.

*Fructus ex aspirationum exercitio
promanantes.*

EA, quæ diximus hæctenus, satis esse de-
berent invitandis Fratribus nostris ad
magni faciendum aspirationis exercitium,
inque illud toto pectore, quod ajunt, incum-
bendum; at fructus, qui præterea ex illo indies

T

ani-